

Chương 01

Bóng Ngựa Thần Kỳ

hía Bắc thành Tô Châu, bên bờ hồ Bạch Mã có một trang viện đại quy mô tường cao nhà ngang dãy dọc, hoa lệ huy hoàng trông màu trắng như tuyết.

Khắp võ lâm đều biết đến đó là Bạch Mã Đơn Trang.

Đại Trang chủ là Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhận. Nhị Trang chủ là Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng liệt vào hàng lãnh tụ.

Bên trong tường trang có tiếng cười thốt vang lên.

Lúc đó, hai vị Trang chủ đang chỉ điểm cho các con luyện võ.

Một thiếu niên cất tiếng khen:

- À! Bội Lâm muội tiến khá lắm rồi đó! Công phu nội lực như thế thì tuyệt.

Lại một thiếu niên khác phụ họa:

- Bội Lâm muội quả thật tiến bộ thần tốc. Nếu hôm nay hiền muội không thi thố cho xem, ngu ca cùng Tuấn ca chẳng bao giờ tưởng tượng đến được.

Liền có tiếng dịu dàng êm ấm của một thiếu nữ đáp:

- Tuấn ca cùng Bân ca đừng làm tiểu muội phải thẹn đấy! Khen gì mà khen mãi, động một tí là khen làm người ta thiếu điều muốn chui trốn dưới đất.

- À! À! Bội Lâm muội lại phát cáu lên rồi, công phu tiến bộ thì người ta khen tiến bộ, có thể mà cũng cáu được chứ. Ha ha ha...

Thiếu nữ nũng nịu:

- Không! Tiểu muội không chịu được đâu!

Một tràng cười tươi vang lên, giọng cười trầm hùng đầy oai khí của người giàu tự tin, tiếp theo tiếng cười có tiếng thốt:

- Tuấn nhi và Bân nhi đừng quá khiêm tốn, theo con mắt ta nhận thấy thì cao thủ võ lâm hiện nay vị tất đã có mấy người thủ thắng nổi hai con!

Người vừa thốt câu nói đó chính là Đại Trang chủ Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn. Thốt đến đây, Lăng Tiêu Khách dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bất quá ta dẫn giải có đầu có đuôi cho các con được hiểu: Mười năm trước đây, nhân cuộc tranh đoạt hai chiếc Y Khảm Huyết Thư trên Thiên Sơn tại đỉnh Ma Vân Phong, nhiều kỳ nhân quái kiệt xuất hiện với những tính hiệu như Lục Vũ Lệnh, Xích Diệp Phù, Lam Lâm Chủ Thủy, Hắc Thiết Tử Bài và Bạch Cốt Phan. Đó là năm lệnh phù tối độc ác đương thời xuất hiện ra làm tất phải có người chết. Dù cuộc tranh đoạt ấy đã chấm dứt, giang hồ đã bình tĩnh trở lại như xưa, nhưng kẻ có lưu tâm đến kiếp vận của võ lâm phải lo ngại ngay từ lúc đó. Bởi thực tế cho thấy rằng cuộc diện tuy bình tĩnh song chỉ là miễn cưỡng gắng gượng, chứ sát cơ đã ngấm ngấm trên giang hồ, sóng gió chỉ tạm dừng trong một thời gian nào đó thôi, rồi sẽ bộc phát không rõ lại giờ phút nào.

Đại Trang chủ lại dừng, nét mặt nghiêm trầm hơn, nhìn các thiếu niên nam nữ một thoáng, đoạn tiếp nói:

- Hàng tiền bối lãnh tụ võ lâm hiện nay, kể ra chỉ còn sáu vị: Thánh Kiếm, Huyết Bút, Thần Thủ, Tuyết Chưởng, và Song Phi Khách. Trong sáu vị đó, có ba đã quy ẩn, còn lại Tuyết Chưởng và Song Phi Khách thôi. Các hiền điệt cũng biết là danh dự của Song Phi Khách tại Bạch Mã Sơn Trang này không thể để mai một với thời gian, nhất là lúc mà kiếp vận võ lâm sắp trải qua sát cơ chờ ngày bộc phát kinh hồn. Cái kỳ vọng duy trì danh dự đó, ta đặt trọn vào hai hiền điệt.

Nhị Trang chủ Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng lúc đó không rõ có mặt hay không, chẳng nghe thốt tiếng nào.

Con trai của Du Tuấn Tùng là Du Văn Tuấn và Du Văn Bân nghe Đại Trang chủ nói thế buông tay đứng nghiêm, chốc chốc gật đầu ra vẻ hiểu biết.

Lúc đó, nơi một góc tường, một thanh niên vận y phục bằng bố thô sơ, mày thanh mắt đẹp, mặt trắng môi hồng hồng, tuy nhiên chàng biểu lộ nét trầm lặng, đang nép mình dưới cội hòe.

Đôi nhãn quang sáng rực chiếu thẳng đến thiếu nữ có cái tên là Bội Lâm, con gái của Đại Trang chủ Công Tôn Nhạn.

Dĩ nhiên, Bội Lâm có cái nhan sắc tân kỳ diễm lệ, nhan sắc đó có hấp lực thu hút những ánh mắt, những trái tim của thanh niên cùng lứa tuổi. Thanh niên nhìn nàng như không còn rời được ánh mắt sang nơi khác.

Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhận cùng Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng mới đến, cùng đảo đôi nhãn quang sắc như thép, sáng như điện chớp, đến cội hòe, Lăng Tiêu Khách thở dài, thốt:

- Lão đệ! Thanh niên đó rất đáng thương hại! Mười mấy năm trước đây Liệt Mã Cuồng Đanh mang hấn đến đây, không kịp nói rõ lai lịch của hấn, lại cấp tốc ra đi, thành thử đến nay mình cũng không rõ tên họ thực là gì. Liệt Mã Cuồng Đanh thật hồ đồ hết sức, từ đó đến nay không hề trở lại...

Thương Minh Khách cũng khẽ thở dài, đáp:

- Lúc đoạt hai chiếc Y Khâm Huyết Thư trên Thiên Đơn, Liệt Mã Cuồng Đanh đã bị bọn Mông Diện Hắc Cân quái khách chín người liên tay đả thương, chưa biết y sống chết thế nào? Dường như từ đó đến nay, giang hồ vẫn tìm hiểu về hành tung của y, nhưng không một ai biết được gì cả. Bằng vào việc mà hơn mười năm qua, y không trở lại mang thanh niên kia đi, ta có thể vũ đoán rằng trọng thương do bọn chín người quái khách Mông Diện Hắc Cân gây ra cho y chưa được trị lành vậy.

Lăng Tiêu Khách tiếp nói:

- Ngu huynh nhận thấy thanh niên này có vẻ kỳ quái hết sức. Hấn không nói năng gì hết, hấn có cốt cách siêu phàm, nếu chịu khó luyện tập võ công thì vị tất Tuấn nhi và Dân nhi theo hấn kịp? Song ngu huynh nhiều lần tỏ ý muốn thu nhận hấn làm môn đệ, hấn từ chối. Rồi hấn lại kín đáo theo dõi cuộc luyện tập của bọn trẻ, thế là nghĩa gì chứ? Lão đệ thấy sao?

Thương Minh Khách trầm ngâm một chút đáp:

- Lòng dạ của những kẻ cút côi, sống không tình thương, mọi cảm nghĩ đều cô đọng trong lạnh lùng nghi ngại thiếu tin tưởng, chỉ còn có cách là mặc cho hấn, hấn muốn thì ta truyền dạy, hấn không muốn thì thôi. Nhưng cũng đừng ngăn hấn học lóm với bọn trẻ.

Song Phi Khách kể tục lui ra khỏi Luyện Võ Trường.

Khi cả hai khuất dạng rồi, Du Văn Tuấn và Du Văn Bân vọt mình tới cội hòe, buông tiếng hừ lạnh, quát hỏi:

- Tiểu tử? Người lại đến dòm ngó các thiếu gia luyện tập võ công? Hừ! Người tưởng nấp nơi đây mà không ai trông thấy à? Hừ! Bá Bá và Gia Gia dễ dãi với người, chứ các thiếu gia thì chưa hẳn như thế!

Hai bàn tay đưa ra, thiếu niên áo bố lãnh đủ mười ngón tay vào mặt...

Bốp! Bốp!

Thiếu niên áo bố chừng như cam phạm kẻ ăn gỏi nằm nhờ không phản ứng.

Bọn Văn Tuấn và Văn Bân lại quát lên:

- Cút! Cút ngay! Tự hậu đừng để bọn ta trông thấy người! Nhớ đấy!

Du Văn Tuấn bước tới tung một ngọn cước. Thiếu niên áo bố bị bắn lùi hai bước. Đôi mắt hần ngời lên ánh căm hờn.

Đột nhiên, một bóng trắng vèo đến cục trường. Bóng trắng đó là Công Tôn Bội Lâm, đôi mắt đẹp giương tròn nhìn thiếu niên áo bố đầy hảo ý, đoạn hướng về hai anh, thẳng thắn thốt:

- Tuấn ca, Bân ca! Hai anh lại khinh người mất rồi!

Văn Tuấn và Văn Bân hần học:

- Ai khiến hần dòm ngó bọn ta luyện tập võ công?

- Hai anh quên rằng Gia Gia từng có ý thu nhận hần làm môn đệ rồi sao? Dù hần có dòm ngó, vị tất đã có gì hại đâu, mà hai anh toan làm dữ với hần?

- Hừ! Vậy ra hần muốn làm gì thì làm! Ai chịu nổi?

Du Văn Bân phun bọt miếng vào mặt của thiếu niên áo bố.

Công Tôn Bội Lâm bắt bình:

- Bân ca! Anh nên lưu chút nhân tình chứ? Gia Gia từng bảo là cốt cách của hần rất hiếm có trên đời. Cốt cách đó thiên phúc cho con người luyện võ, để đạt đến mức độ cao thâm, các anh còn nhớ chứ? Liệt Mã Cuồng Đanh đã đoạt được hai bức Y Khâm Huyết Thư của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân, một ngày nào đó lão trở lại đây mang hần đi, chỉ dẫn cho hần theo bí quyết của Huyết Thư mà khổ luyện, chừng đó liệu các anh có cánh cũng bay không kịp hần nữa vậy!

- Ha ha! Liệt Mã Cuồng Sanh! Ta chỉ sợ Liệt Mã Cuồng Sanh khó sống được với kinh lực liên chương của bọn chín người Mông Diện Hắc Cân quái khách? Dù lão có còn sống sót đã chắc gì lão nhớ đến tiểu tử này? Bằng cớ là mười năm qua, lão có trở lại đâu?

Công Tôn Bội Lâm trừng mắt nhìn anh, đoạn day qua thiếu niên áo bố, định an ủi hắn mấy tiếng, song hắn đã bỏ đi rồi.

Hắn đi, ôm theo cái túi nhục cảm hờn. Hắn không biểu hiện cảm nghĩ lên sắc mặt, lên ánh mắt, song tâm tư hắn bị xúc động mạnh.

Hắn lắng động mọi trào dâng, tự nhủ:

- Ta phải nhẫn nại! Ta muốn nhẫn nhục! Độc Cô đại thúc dặn ta, ta không quên, chứ hai kẻ kiêu ngạo kia làm gì chịu nổi một chương của ta? Giết chúng? Ta không thể làm rồi! Ta nhẫn nại! Độc Cô đại thúc bảo rằng ta không cha không mẹ, nhưng đến một ngày kia, ta sẽ có đủ! Liệt Mã Cuồng Sanh mang ta đến Bạch Mã Sơn Trang này làm gì? Mười năm qua rồi, sao lão không trở lại? Lão chết? Lão quên ta?

Hắn lầm lũi trở về gian phòng dành cho hắn. Hắn vẫn theo dõi những ý niệm đang diễn tiến trong tâm tư.

Thời khắc trôi qua, ngày tàn đêm xuống.

Một bóng đen từ Bạch Mã Sơn Trang thoát đi. Thân pháp của bóng đó nhẹ nhàng nhanh chóng vô cùng, cơ hồ như chỉ một cái nháy là đã đến bờ hồ Bạch Mã.

Vừa lúc đó, một chiếc thuyền con yên lặng nhẹ lướt mặt hồ tiến đến.

Chiếc thuyền con lướt ngang, bóng đen rún chân vọt lên, rơi nhẹ xuống thuyền.

Có tiếng nói bên trong thuyền:

- Người mới đến à? Ta đã có mặt từ lâu!

Bóng đen đáp:

- Độc Cô đại thúc đến sớm thế à?

Chừng như nhận thấy điều gì bất thường, bóng đó buông giọng kinh ngạc hỏi:

- Độc Cô đại thúc khóc? Có sự tình gì biến chuyển bất lợi chăng?

Người trong thuyền đáp:

- Chẳng có gì lạ cả! Thông thả rồi ta sẽ cho người rõ.

Bóng đen im lặng.

Người trong thuyền tiếp:

- Đêm nay, ta muốn khảo soát lại xem võ công người đã tiến đến bậc nào.

Mình đi thôi...

Câu nói chưa dứt, con thuyền quay mũi hướng về trung tâm hồ lướt đi.

Không cần giới thiệu, cũng biết bóng đen là thanh niên áo bố tại Bạch Mã Sơn Trang. Lúc sáng sớm vì xem trộm bọn Tiểu trang chủ luyện tập võ công mà bị Du Văn Tuấn và Du Văn Bân đánh cho mấy tát tay, nếu không có Công Tôn Bội lâm can thiệp thì chưa rõ sự tình sẽ kết thúc ra sao?

Độc Cô đại thúc là ai?

Đó là một người trung niên, thành phát, mười năm trước đây có đến Bạch Mã Sơn Trang trong lót gia nô nhà quyền quý.

Người đó có đôi mày to rậm, cử động ung dung, tất cả những gì nơi y đều phản ngược lại bộ y phục gia nô, gieo cảm nghĩ y không phải hạng người nô lệ.

Mười năm qua, y chừng như đã trải qua nhiều cơn bệnh nặng. Giờ thì mặt mày trắng xanh, trong ánh mắt của y như không còn tha thiết đến mọi sự vật trên đời, nếu còn chẳng thì chỉ có độc một thanh niên áo bố này là y quan tâm đến thôi.

Y đến Bạch Mã Sơn Trang với mục đích chính là gì? Không ai được rõ, chỉ biết là ba tháng sau, y và thanh niên áo bố trở thành đôi bạn vong niên một bước không rời nhau.

Ít ra, bên ngoài là thế, chứ bên trong họ xưng hô làm sao, chỉ có họ mới biết được.

Thanh niên áo bố không hề biết mặt y, chỉ nghe y bảo gọi là Độc Cô đại thúc thì chàng cứ gọi là thế.

Độc Cô đại thúc từ đó quả tâm dạy chàng nội công tâm pháp. Nói rằng dạy thì quá đáng, vì chính Độc Cô đại thúc cũng không biết võ công là gì? Y chỉ đọc lên những khẩu quyết cho chàng theo đó mà suy nghiệm và luyện tập.

Rồi dần dần, cũng theo phương pháp đó, y chỉ điểm thêm cách luyện chưởng, luyện chiêu, thủ phủ, bộ pháp, cùng chỉ pháp, nội ngoại kinh công, ngạnh công, nhứt nhứt không sót một môn nào.

Mười năm qua, thanh niên áo bố tập luyện làm sao, tiến bộ cách nào, Độc Cô đại thúc không hề biết được.

Nhưng, giờ đây khi thanh niên áo bố xuống thuyền, Độc Cô đại thúc liền xoè tay ấn trên mặt nước, kinh khí bốc ra đẩy chiếc thuyền con lướt nhanh, phút chốc đã đến trung tâm hồ.

Thuyền dừng lại.

Nhận ra sự việc này, có thể bảo rằng Độc Cô đại thúc không biết võ công được chăng?

Độc Cô đại thúc trầm lặng một lúc lâu đoạn thốt:

- Hiền đệ! Con không cha không mẹ cơ khổ điều linh, một mình ẩn náo tại Bạch Mã Sơn Trang, kể sao xiết nỗi đơn quanh lạnh lùng? Con không gia đình tức nhiên không họ, nay ta hỏi con có muốn lấy họ Độc Cô của ta chăng?

Thanh niên đáp nhanh:

- Đại thúc! Tôi có ý đó lâu rồi! Mười năm qua, đại thúc đối xử săn sóc tôi, có khác nào một vị từ phụ?

Độc Cô đại thúc giương đôi mắt sáng kỳ dị, chộp hai tay thanh niên thốt:

- Tốt! Tốt lắm! Từ nay con sẽ có cái tên là Độc Cô Thanh Tùng. Thanh Tùng tượng trưng cho một sự bất hoại qua muôn đời, con thấy thế nào?

Thanh niên áo bố cười thích thú:

- Thì con thấy rằng con cao hứng lắm chứ sao? Độc Cô Thanh Tùng! Một cái tên có vẻ cao ngạo vô cùng! Tự nhiên con thấy cao hứng lắm.

Độc Cô đại thúc gật đầu:

- Chỉ mong con được hài lòng thôi. Giờ, con hãy hướng về mặt hồ tận lực phát một chưởng nơi thủy diện cách ba trượng xem sao?

Độc Cô Thanh Tùng từ lúc luyện tập đến nay, thực ra cũng chưa biết rõ nội công mình đã đạt đến mức độ nào.

Chàng nghe Độc Cô đại thúc bảo thế, miệng điểm nụ cười, vận đủ mười thành chân lực hướng về thủy diện cách ba trượng phóng ra một chưởng.

Nào ngờ, không một tiếng động nào phát hiện trên mặt hồ cả.

Trái lại, Độc Cô đại thúc hoảng hồn, hấp tấp bảo:

- Không xong rồi! Lui thuyền lại ngay!

Độc Cô Thanh Tùng không rõ việc gì đã khiến Độc Cô đại thúc khẩn trương như thế, làm theo lời ngay.

Chàng y theo phương pháp của đại thúc, áng tay xuống mặt nước, vận cương khí đẩy lùi thuyền lại hơn mười trượng.

Đúng lúc đó, từ đáy hồ vọng lên những tiếng âm ì kỳ dị.

Cả hai chưa hết lo ngại, bỗng từ chỗ đích mà Độc Cô Thanh Tùng tung chưởng, nước xoáy tròn một lúc rồi vọt lên không thành cây trụ cao hơn mười trượng, chung quanh cây trụ nước, mặt hồ như cao lên ba thước.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, trở mắt nhìn. Lâu lắm chàng thốt:

- Đại thúc, chắc có quái vật gì dưới đáy hồ, nên nó tác động như thế?

Độc Cô đại thúc tròn xoe đôi mắt nhìn trừng trừng Độc Cô Thanh Tùng, ánh mắt ngời lên kinh dị, y như không tin những gì mục kích là sự thật, đặc ý, đặc chí, y cuồng loạn vì vui sướng, nơi y là cả một sự tương tranh của những y niệm mâu thuẫn, sau cùng y há hốc mồm cười to, cười mãi không thôi.

Lâu lắm, y chấm dứt được tràng cười:

- Hiền đệ! Làm gì có quái vật dưới đáy hồ? Chính ta thật không ngờ!...

Độc Cô Thanh Tùng hỏi:

- Không ngờ làm sao hử đại thúc?

- Chưởng lực của con hùng mạnh đến thế!

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu tỏ vẻ chưa tin hẳn:

- Chưởng lực của con? Có thật như thế không?

Chàng nhìn Độc Cô đại thúc không nháy mắt, chờ một lời xác nhận.

Độc Cô đại thúc chừng như hương tâm tư về một nẻo xa xăm nào, không quan tâm đến lời của Độc Cô Thanh Tùng. Y theo đuổi một ý niệm vừa nảy nở, chú trọng đến một hình bóng thân yêu, y tự thốt:

- Đại ca! Đại ca! Tâm cơ trù định của đại ca đã có phần thưởng xứng đáng rồi đó!

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ, hỏi;

- Đại thúc nói gì thế? Đại ca nào? Tại sao đại thúc lại nhỏ lệ?

Đúng! Lúc đó Độc Cô đại thúc khóc. Y khóc vì sung sướng, khóc với niềm thỏa mãn trọn vẹn của một sự thành công của thanh niên áo bố, mà y cũng khóc cho sự trọn vẹn của một sự ủy thác nhận lãnh mười năm dài.

Độc Cô đại thúc từ từ quay về Độc Cô Thanh Tùng, toàn thân y rung rung, giọng y rung rung thốt:

- Hiền đệ! Tâm sự của đại thúc ôm ấp mười năm qua, hôm nay đã thanh thỏa rồi, giờ thì chúng ta tạm biệt nhau. Ta đi! Ta muốn đi.

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên:

- Đại thúc! Tại sao đại thúc muốn đi? Nơi đây có gì đã làm phật ý đại thúc?

Độc Cô Thanh Tùng nhớ lại, suốt thời gian mười năm, chàng với đại thúc như bóng với hình, đại thúc toan bỏ chàng đi không khác nào gây nên một biến cố lớn lao trên nền trời tình cảm của chàng.

Chàng có ai đâu là người thân ngoài Độc Cô đại thúc? Đại thúc đi rồi, đời cô độc của chàng sẽ lạnh lùng ra sao?

Chàng tủi phận, chàng đau buồn cho số kiếp. Chàng khóc!

Chàng khóc vì số phận khuyết dải đến phủ phàng, một chỗ nương tựa tinh thần duy nhất cũng không còn nữa!

Độc Cô Thanh Tùng tiếp qua tiếng nức:

- Đại thúc! Tiểu đệ là kẻ không cửa không nhà, không cha không mẹ, chỉ có mỗi một đại thúc, đại thúc là tất cả, giờ đại thúc định bỏ đi, tiểu đệ sẽ ra thế nào? Liệt Mã Cuồng Sanh sống chết ra sao, biết lão có đến nữa hay không đến? Nếu lão không đến, thì đời tiểu đệ kẻ như vô lai lịch rồi!

Chàng rít lên:

- Không! Đại thúc không đi. Đại thúc không thể đi! Tiểu điệt khổ lắm rồi! Tiểu điệt không muốn khổ nữa!

Độc Cô đại thúc đáp:

- Hiền điệt! Ta biết con sẽ khổ sở, luyến tiếc ta, nhưng con phải nhẫn nại chứ! Ta biết chắc thế nào Liệt Mã Cuồng Sinh cũng đến, lão đó không phải là kẻ nuốt lời vong hện đâu.

Y dừng lại, mơ về dĩ vãng đoạn tiếp:

- Từ lúc đoạt hai chiếc Y Khâm Huyết Thư của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Di Nhân, Liệt Mã Cuồng Sinh đã trở thành mục tiêu của bao nhiêu người nuôi tham vọng chiếm ngôi vị độc tôn. Dĩ nhiên lão không thể khinh xuất tái nhập giang hồ, hướng chỉ ngày ấy lão đã thọ trọng thương do bọn Hắc Cân Mông Diện quái khách chín người liên thủ gây nên?

Y kết luận:

- Dù sao đi nữa! Ta quyết chắc lão sẽ đến! Lão phải đến tìm con.

Độc Cô Thanh Tùng gào lên:

- Con phải đi tìm lão! Tìm cho được lão! Nhất định phải như thế!

Độc Cô đại thúc đưa thêm ý kiến:

- Hiền điệt! Còn một sự nầy nữa, suốt mười năm nay, nhị vị Trang chủ Bạch Mã Sơn Trang đối đãi con trọng hậu, đó là một đại ân, con không bao giờ quên được! Nếu hai công tử có làm điều gì không phải đối với con, con hãy vì hai Trang chủ nhân nhượng đôi phần nhé!

Độc Cô Thanh Tùng long trọng hứa:

- Con sẽ tuân lời đại thúc!

Độc Cô đại thúc trầm ngâm một lúc, cất tiếng thở dài:

- Trong thiên hạ, có cuộc hội họp nào mà không kết thúc bằng sự chia ly? Nếu ta còn sống, dĩ nhiên còn ngày gặp gỡ.

Y lấy chiếc bọc bằng vải bố trao cho Độc Cô Thanh Tùng, đoạn tiếp nói:

- Chuyển ra đi này, hành tung vô định, ta cũng không biết trước là sẽ về đâu, con hãy an lòng ở lại. Chiếc bao này, ta lưu lại cho con, nhưng con không được mở ra xem trong ấy có những gì từ đây đến canh năm. Qua khỏi canh đó, con muốn làm gì thì làm.

Rồi y cương quyết:

- Hiền điệt tiền ta một khoảng đường vậy!

Độc Cô Thanh Tùng lại dùng cương khí đưa thuyền sang bờ hồ đối diện, lên bờ đưa Độc Cô đại thúc hơn mười dặm đường, ngậm ngùi chia tay, kẻ đi chen bóng trong đêm mờ, người về nặng trĩu sầu thương.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn theo bóng Độc Cô đại thúc đến khi mất hút. Chàng trở về thuyền, dùng cương khí đưa thuyền về bến cũ, lần đường trở lại Bạch Mã Sơn Trang.

Bước qua ngưỡng cổng, chàng đứng khựng lại. Chàng kinh ngạc hết sức.

Vào giờ đó, đúng ra trang trại phải chìm sâu trong giấc ngủ say nồng, có chăng chỉ còn những tên trang đinh canh phòng quanh cơ sở. Nhưng nơi đại sảnh, đèn đốt sáng choang, lại có bóng người qua lại.

Càng kinh ngạc hơn nữa là khung cảnh im lìm như tha ma, bầu không khí chùng như nặng đọng nghiêm trang vô tưởng.

Chàng nghĩ ngay đã có biết cố gì xảy ra nơi đây, lúc chàng vắng mặt.

Nhìn gương mặt các gia nô đồng bộc, Độc Cô Thanh Tùng càng lo sợ hơn. Tất cả đều đổi sắc. Họ sợ hãi như sắp đương đầu một tai họa gồm ghê rùng rợn.

Chàng lần đến một tên gia nô có hảo ý với chàng, cất tiếng hỏi:

- Trang trại có biến cố gì nghiêm trọng chăng?

Tên đó đáp khẽ:

- Có người vừa mang tin đến báo rằng toàn gia hơn mười bốn nhân khẩu của Tuyệt Chưởng, một nhân vật trong Lục Kỳ, vừa bị hạ sát.

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ:

- Tuyệt Chưởng toàn gia bị hại, có liên quan gì đến Bạch Mã Sơn Trang?

- Hừ! Không liên quan làm sao được? Người tưởng trong Lục Kỳ có ba đã quy ẩn rồi, còn lại ba, giờ Tuyệt Chưởng cũng bị hạ luôn, thì chỉ còn lại Song Phi Khách tại Bạch Mã Trang thôi!

- Rồi sao nữa?

- Người không thấy được à? Hung thủ hạ sát Tuyệt Chưởng là muốn tận diệt Lục Kỳ. Ba người quy ẩn kể như không còn đáng sợ nữa, thêm Tuyệt Chưởng bị sát hại, thì sớm muộn gì chúng chẳng nghĩ đến cách loại trừ Song Phi Khách. Do đó, Trang chủ lại phải lo ngại chứ.

- Nhân huynh có nghe nói ai hạ thủ chăng?

Tên gia đồng lắc đầu bảo:

- Người vào đây mà xem!

Độc Cô Thanh Tùng nhìn qua khung cửa sổ, thấy rõ hai Trang chủ ngồi yên lặng, nét mặt đăm chiêu trầm trọng. Hai bên hai Trang chủ có hai vị phu nhân, và sau lưng là Du Văn Tuấn, Du Văn Bân. Có cả Công Tôn Bội Lâm đứng cạnh Công Tôn phu nhân.

Tất cả đều đổ dồn ánh mắt lên chiếc mâm đặt trước mặt.

Trên chiếc mâm có ba tín vật: Lam lân Chủy Thủ, Hắc Thiết Tử Bài, và Bạch Cốt Phan, ba vật trong số năm tín hiệu xuất hiện mười năm về trước, chỉ thiếu Lục Vũ Lệnh và Xích Diệp Phù.

Sau chiếc mâm, hai tên hán tử trung niên mặc y phục màu đen, đang đứng lặng chờ lệnh.

Bầu không khí tại đại sảnh tịch mịch lạ thường.

Hai vị Trang chủ ngồi yên như hai pho tượng gỗ.

Lâu lắm phu nhân Đại Trang chủ Công Tôn Nhạc cất tiếng:

- Tuyệt Chưởng Đồ Long Mai Đại ca toàn gia bị hạ sát hơn mười bốn mạng trong một đêm, chẳng lẽ sự việc xảy ra thảm khốc như thế mà không một ai trông thấy?

Một tên hán tử áo đen cúi mình cung kính đáp:

- Thưa phu nhân! Không một người nào mục kích tấn thảm kịch đó. Cho đến cả ba tín vật này cũng không ai biết nốt là vật gì, của ai?

Đại Trang chủ Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn hỏi:

- Rồi các người tìm thấy ba vật này ở đâu?

Hắc y hán tử qua lời đáp còn cho thấy chưa hết hãi hùng:

- Chiếc Hắc Thiết Tử Bài treo nơi cửa chánh, thanh Lam Luân Chủ Thủ cấm pháp trên trần nhà, còn lá Bạch Cốt Phan thì ghim trên lư hương.

Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn đột nhiên quát lên:

- Tên ma đầu ác độc khả ố!

Câu quát của Đại Trang chủ vừa dứt, một trận quái phong không rõ phát xuất từ đâu, quét qua phòng đại sảnh, tạo thành một con trốt lốc xoay tròn, con trốt lốc di động vút vù, trong khoảnh khắc thổi tắt ngấm mười hai ngọn bạch lập.

Gian đại sảnh đột nhiên tối om.

Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn và Thương Minh Khách Du Tuần Tòng hét to:

- Đề phòng ám khí!

Hai lão hiệp khách đã vút mình lên không, bỏ trống hai chiếc ghế ngồi. Đồng thời hai tiếng rú vang lên, kế tiếp là hai tiếng ặc ặc.

Công Tôn phu nhân hét lớn:

- Đánh!

Hai phu nhân, Công Tôn Bội Lâm, Du Văn Tuấn, và Du Văn Bân nhứt loạt vừa tung kinh phong vừa lao vút lên đỉnh nhà.

Nhìn thấy tất cả đều bình an, Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn vững tâm, hướng xuống đại sảnh hét to:

- Loài chuột ở phương nào đến, đang đêm đột nhập Bạch Mã Trang, hãy xưng tên và chường mặt xem nào!

Thay lời đáp, mấy tiếng cười hắc hắc từ đại sảnh vọng lên đỉnh nhà, rồi thì như một vì sao đổi ngôi, một điểm sáng bay vòng đại sảnh một lượt, mười hai ngọn bạch lập cháy sáng trở lại.

Gian đại sảnh chói lọi huy hoàng như không có gì vừa xảy ra.

Nhưng hai tên hắc y hán tử thì thất khiếu ra huyết, đã chết ngay từ đầu.

Những gia nô đồng bọc nắp chỗ kín đáo, tò mò theo dõi diễn biến tại đại sảnh đều xám mặt, mất thần. Họ sợ hãi quá vội về phòng ngay, nằm co chân trên giường mà run như cây sậy.

Đèn đã cháy lại rồi, Lăng Tiêu Khách và Thương Minh Khách phi thân quan sát một vòng quanh đại sảnh. Ngoài cái chết của hai hắc y hán tử, không có gì khác lạ xảy ra.

Cả hai nhìn nhau. Thương Minh Khách khẽ bảo:

- Ma Vu Tử định đến Bạch Mã Trang?

Lăng Tiêu Khách tỏ vẻ hoài nghi:

- Chưa đích xác lắm! Nhưng rất có thể là lão ấy chứ không ai khác nữa! Lão đệ xem, thuật khinh công của ta, khắp giang hồ đã chắc gì có mấy tay sánh kịp, thế mà kẻ vừa đột nhập lại trên ta một bậc. Nếu không là lão ấy, thì làm gì Tuyệt Chưởng Đồ Long Mai huynh chịu thảm tử?

Lúc đó hai phu nhân và ba công tử tiểu thơ đã xuống đại sảnh cả rồi. Du phu nhân nói:

- Hai người có nhìn rõ kẻ đột nhập chăng?

Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn lắc đầu, toan nói gì, bỗng lão nhìn ra ngoài đại sảnh, vừa lúc đó, một người chạy như bay vào, tay cầm một chiếc thiết bài đen xì.

Người đó không ai khác lạ, chính là Độc Cô Thanh Tùng, trên mặt chàng còn lộ vẻ bức tức hần hộc.

Trông thấy chiếc thiết bài, Lăng Tiêu Khách biến sắc. Lão chạy tới đón đầu, đưa tay chụp vội chiếc thiết bài, lão thoáng nhìn qua liền kêu lên:

- Hắc Thiết Tử Bài! Hắc Thiết Tử Bài!

Lão ngẩng nhìn Độc Cô Thanh Tùng:

- Người nhật vật này ở đâu?

Độc Cô Thanh Tùng đáp:

- Nơi cửa chánh trang trại!

Cầm chiếc Hắc Thiết Tử Bài, Lăng Tiêu Khách tay rung rung...

Chiếc Hắc Thiết Tử Bài xuất hiện tại Bạch Mã Sơn Trang thì nơi đây sớm muộn gì cũng phải có xảy ra trường lưu huyết.

Những nhân mạng tại Bạch Mã Sơn Trang sẽ trải qua kiếp vận hải hùng, mà sự sanh tử tồn vong chưa biết sao lượng định được.

Dĩ nhiên trước hiểm họa cháy mảy, bảo sao hai Trang chủ không lo ngại? Đợi lo ngại có tánh cách khẩn trương, điều quan trọng là phải quyết định cấp tốc thái độ cũng như phương tiện ứng biết bất ngờ.

Mồ hôi rịn trán đã kết tụ thành hạt, hai Trang chủ sống những phút giây lo lắng nhứt suốt cuộc đời hành hiệp. Đột nhiên, Đại Trang chủ quay nhanh người lại, cao giọng thốt:

- Lão đệ, vào xem ngay trên lư hương có cái gì khác lạ chẳng?

Tự lão, lão đã nhún chân nhảy vọt lên cao hơn hai trượng, lại từ đó đảo lộn một vòng, trong thoáng mắt lão đã lên đến trần nhà, rồi vụt trở xuống liền, tay cầm một vật màu lam có chạm hình vẩy cá. Thì ra, đó là một thanh chủy thủ dài độ bảy tấc.

Lão cầm thanh chủy thủ trong tay, gọi với theo Thương Minh Khách:

- Lão đệ! Nơi lư hương có lá Bạch Cốt Phan chẳng?

Lúc đó, Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng đã nhổ lá phan nhỏ cầm trên chiếc lư hương xuống cầm tay. Lão rung giọng đáp:

- Lão ca! Một lá Bạch Cốt Phan!

Thương Minh Khách trở lại chỗ ngồi.

Không khí trầm trọng lạnh lùng. Lâu lắm Lăng Tiêu Khách mới cất tiếng:

- Tuyệt Chưởng Đồ Long Mai huynh toàn gia thọ hại, ta vẫn còn ngờ hoặc giả do một mối thù vận kiếp gì đó. Nhưng giờ đây thì sự nghi ngờ tiêu tan mất, hung thủ chẳng phải là kẻ thù riêng của ai, mà là kẻ thù chung của tất cả võ lâm.

Lão dừng lại một chút đoạn tiếp nói:

- Đúng hơn, kẻ đó coi võ lâm là thù, vậy võ lâm đã làm gì phật ý kẻ đó mà phải gặp kiếp sát hải hùng?

Độc Cô Thanh Tùng im lặng đứng tại một góc nhà, đưa tia mắt sắc nhìn lá Bạch Cốt Phan, chàng thấy như có dạng những chữ gì, chàng muốn lưu ý Trang chủ, nhưng chưa tiện nói ra.

Công Tôn Bội Lâm đã trông thấy như chàng, nàng vội kêu lên:

- Gia Gia! Lá phan có chữ ghi trên ấy!

Công Tôn Nhạn hoài nghi:

- Con có chắc không?

Tuy hỏi thế, lão không chờ Công Tôn Bội Lâm đáp, lão đã cầm chiếc phan lên. Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng cũng lập tức chú mắt nhìn. Cả hai cùng biến sắc.

Thương Minh Khách hấp tấp thốt:

- Tình thế cấp bách lắm rồi, Đại ca có ý kiến gì chăng? Dịch núp trong bóng tối, ta đứng ngoài ánh sáng, dịch cố ý ta vô tình, dịch bất ngờ, ta lơ lửng, biết làm cách nào ngăn ngừa tai hại được? Tốt hơn ta tạm thời tránh đi, để có đủ thời gian hoạch định kế sách an toàn.

Đôi mắt Lăng Tiêu Khách ánh ngời tia lửa căm hờn, lão rít lên:

- Mấy mươi năm qua, Bạch Mã Sơn Trang thịnh danh lừng lẫy giang hồ, chẳng gì cũng đã được võ lâm liệt vào hàng Lục Kỳ, điều đó Lão đệ thừa hiểu, thế tại sao lại có ý nghĩ thoái vị khi Ma Vương Tử kia vừa thoáng bóng chứ chưa lộ hình? Biết đâu ta sẽ không lầm lạc sâu kế hiểm của chúng, nếu ta hành động hồ đồ hấp tấp? Lão đệ có thể khiếp sợ với sự hăm dọa suông à?

Lão chưa hả tức, hần học tiếp:

- Bạch Mã Sơn Trang này không thể mặc ai muốn khinh lờn mà được!

Thương Minh Khách thoáng có vẻ thẹn, trầm giọng đáp:

- Tiểu đệ lỡ lời, Đại ca bỏ qua cho!

Du Văn Bân đột nhiên hỏi:

- Bá Bá! Lá phan ấy có chữ gì thế?

Lăng Tiêu Khách không đáp, lão theo đuổi giòng tư tưởng tìm phương cách ứng phó tình hình. Lâu lắm, lão vụt ngẩng đầu lên, cương quyết bảo:

- Văn Tuấn, Văn Dân! Hai con lập tức khởi hành, một sang Túc Thiên, một sang Tứ Vương, triệu hồi hai sư huynh các con về đây, ta hẹn trong ba hôm phải trở về, không đừng chậm trễ.

Lão day qua Công Tôn Bội Lâm:

- Phần con, phải hiểu dụ toàn thể trang đình nhân dịch, tỳ bộc báo cho chúng hay rằng gia trang sắp trải qua tai biến lớn lao, ai muốn đi tị nạn thì đi, tùy chúng muốn cách nào cũng được.

Du Văn Tuấn, Du Văn Dân, Công Tôn Bội Lâm lập tức vào sảnh đường, ai lo việc nấy.

Mấy mươi năm qua, Bạch Mã Sơn Trang yên tĩnh, êm đềm, bỗng một đêm ba tín vật xuất hiện, sóng gió liền theo đó vấy lên, làm tất cả sơn trang kinh hoàng xáo động.

Độc Cô Thanh Tùng không được dự bàn, dự thính, chàng như kẻ bị bỏ rơi. Chàng lạnh lùng lẳng lặng trở về gian phòng dành cho chàng từ mười năm qua. Chàng không lo ngại những gì đã diễn tiến và sắp diễn tiến tại sơn trang, chàng nhớ đến Độc Cô đại thúc hiện đang lê gót trong đêm tối âm u, trên con đường dài vô định.

Độc Cô đại thúc biết chẳng tai biến tại đây mà vội rời sơn trang ra đi đột ngột, bỏ chàng lại đây với cảnh đơn côi?

Độc Cô đại thúc ra đi ân cần nhủ chàng đừng bao giờ quên ơn trọng của hai Trang chủ đã giúp cơm, giúp áo, giúp nhà cho chàng trong khoảng mười năm dài.

Chàng đâu phải là con người có tâm tính phụ bạc, quên điều ân nghĩa? Dù Độc Cô đại thúc không dặn dò, chàng cũng vẫn nguyện với lòng sẽ báo đáp ân trọng nếu có dịp.

Còn như, hai công tử họ Du kia, dù có khinh bạc chàng, chàng cũng không lấy làm điều. Bởi nhân tình ai lại không thế? Dĩ nhiên, những kẻ không nơi nương tựa vật thể lẫn tinh thần, thì có hy vọng gì được đời hậu đãi?

Chàng không lấy làm điều, tức nhiên chàng không nuôi thù dưỡng oán.

Chàng nhớ đến Liệt Mã Cuồng Sanh, chàng càng thắc mắc hơn. Không rõ vì lý do gì, đã mười năm rồi mà lão ấy không trở lại đây.

Chàng trầm trọc mãi.

Có lúc chàng tự hỏi nơi lá phan có những chữ gì khiến Đại Trang chủ quyết định thái độ chớp nhoáng, phân tán Bạch Mã Trang?

Một hành động bất đắc dĩ, Đại Trang chủ không muốn biến cố liên lụy đến kẻ vô cớ, chứ không phải Đại Trang chủ khiếp sợ gì đối phương qua một sự đe dọa không trực tiếp, không rõ rệt.

Lưu ba tín vật tại đây, chưa hẳn tên đại ma đầu nào đó cố tình tận diệt Song Phi Khách. Biết đâu sẽ có điều kiện đổi trao?

Chàng lẩn lộn trên giường, cho đến lúc tiếng gà báo hiệu đêm tàn, chàng vụt chỗi dậy.

Nhìn qua khe cửa, thấy phương Đông đã khởi rạng ánh hồng. Chàng nghĩ rằng đã đến lúc mở chiếc bọc của Độc Cô đại thúc được rồi.

Chàng cho là có lẽ Độc Cô đại thúc muốn lưu lại chàng một kỷ vật làm tin, nhưng nếu đã là kỷ vật thì tại sao chàng lại phải chờ đến canh năm trở đi mới được xem?

Chàng mỉm cười nghĩ Độc Cô đại thúc khéo làm ra vẻ long trọng...

Chàng lần mở chiếc bao...

Nhưng...

Độc Cô Thanh Tùng vừa chạm mắt vào vật trong chiếc bọc, nụ cười tắt hẳn, thân chàng rung rung, mặt chàng xám lại.

Chàng muốn khóc, nhưng lệ không trào ra được, vì ánh mắt đã ngời lên sắc lạnh hải hùng, ngăn chặn suối lòng dồn trở lại đáy sâu.

Chàng trở mắt nhìn những vật trong bọc.

Bảy món tất cả : Xích Diệp Phù, Lục Vũ Lệnh, Lam Lan Chủy Thủ, Hắc Thiết Tử Bài, Bạch Cốt Phan và hai chiếc Y Khâm Huyết Thư.

Ngoài ra còn có mảnh giấy do Độc Cô đại thúc viết để lại cho chàng:

"Hiền điệt! Mở chiếc bao này ra rồi, chắc hiền điệt không tránh khỏi kinh hoàng? Hiền điệt tưởng như nằm mộng vì có ngờ đâu mình là con trai của vị đệ nhất kỳ trong số Lục Kỳ, Thánh Kiếm Vũ Sĩ? Hơn nữa, trong mười năm nay người mà hiền điệt

chờ mong trở lại, vẫn ở bên mình hiền diệt không một phút rời xa? Bởi Liệt Mã Cuồng Sanh đã ở bên mình hiền diệt trong cái lốt Độc Cô đại thúc!

Năm tín vật trong bao này là năm sự đe dọa bức bách phụ thân hiền diệt phải ẩn tích mai tung, cho đến hôm nay không ai rõ phụ thân hiền diệt hạ lạc nơi nào, hay đã chết rồi? Dự thực ra sao, đại thúc cũng không biết rõ.

Mười mấy năm trước, đại thúc có đến Linh Vụ Cốc trên Thiên Mục Sơn và phát giác ra năm tín vật này, nhân đó đại thúc cố tìm thân phụ hiền diệt suốt thời gian nhưng không kết quả. Cái công việc đó từ nay hiền diệt phải đảm nhận cho.”

Càng xem mảnh giấy, Độc Cô Thanh Tùng càng tái mặt. Nhưng chàng lẳng đọng mọi nguồn lòng để đọc tiếp:

“Mười năm qua, hiền diệt luyện tập khinh công, chỉ công, chưởng công, chính là những bí quyết ghi trên Y Khâm Huyết Thư của Đông Hải Kỳ Tẩu. Đó là những tuyệt kỹ: Kinh Điện Phi Hồng, Hàn Man Chỉ, Cửu Âm Thần Công. Còn như Y Khâm Huyết Thư của Mạc Đại Dị Nhân thì không ghi bí quyết võ công, trái lại đó là bức họa đồ bí ẩn, mà hiền diệt cần nghiên cứu sau này, tuyệt đối phải giữ gìn cẩn thận, ngày sau sẽ có lúc thức ngộ...”

Độc Cô Thanh Tùng nóng nảy đọc nốt đoạn chót:

“Nhân tranh đoạt hai chiếc Y Khâm Huyết Thư, đại thúc bị chín quái khách Hắc Cân Mông Diện liên thủ đánh trọng thương, do đó công lực của đại thúc bị tiêu diệt, trở thành người thường. Chuyến ra đi này, đại thúc chưa rõ phiêu bạt đến phương trời góc bể nào, nên hậu hội không thể hẹn cùng hiền diệt. Đại thúc chỉ cầu mong hiền diệt tự tiến hơn người, luôn luôn thận trọng tương lai.”

Dưới mảnh giấy có đề tên: “Đại thúc Độc Cô Tĩnh”.

Trước khi thấy mảnh giấy, nhìn vào năm tín vật, Độc Cô Thanh Tùng đã sôi giận rồi. Có lẽ chàng nghĩ rằng năm tín vật đó có liên quan đến Độc Cô đại thúc, nên chàng thương xót cho người phải dần bước điều linh tiếp nối kiếp đời phiêu bạt. Chàng muốn nhỏ lệ buồn thương, vừa căm hận cho bọn ma đầu tàn độc.

Nhưng khi đọc xong mảnh giấy, chàng càng thương cảm nghĩ đến sự hy sinh vô bờ bến của vị lão anh hùng Liệt Mã Cuồng Sanh.

Chàng khóc thật sự. Chàng thốn thức:

- Đại thúc! Tiểu diệt có ngờ đâu đại thúc là Liệt Mã Cuồng Sanh? Thảo nào mà đại thúc chẳng bảo Liệt Mã Cuồng Sanh thế nào rồi cũng đến! Mười năm bên cạnh nhau, bao nhiêu ân tình, bao nhiêu kỷ niệm. Cái hận tại Thiên Đơn, tiểu diệt nguyện sẽ tìm chín quái khách Hắc Cân Mông Diện báo phục cho đại thúc! Lại còn năm lão đại ma đầu bức bách phụ thân tôi!

Có lẽ trời sắp sáng, bên ngoài đã có tiếng chân người rộn rịp, nhưng không ai thốt lời.

Chàng nghi ngờ lại có sự gì xảy ra sau biển cố giữa đêm. Chàng gói ghém chiếc bao rất kỹ, dấu một nơi, đoạn mở cửa phóng bước ra ngoài.

Vài tên nô bộc đi ngang, chàng chặn lại hỏi, chúng không đáp, mặt lộ vẻ kinh hãi rõ rệt.

Vừa lúc đó, Công Tôn Bội Lâm đi tới. Nàng dù trầm tĩnh đến đâu cũng không dấu nổi vẻ bồn khoăn lo ngại.

Trông thấy Độc Cô Thanh Tùng, nàng trầm giọng thốt:

- Đêm hôm, Gia Gia ra lệnh làm sao, tất người có nghe rõ chứ? Người tính cách nào? Ở hay đi?

Độc Cô Thanh Tùng nhìn nàng với ánh mắt kỳ dị, không đáp. Chạm ánh mắt đó, Công Tôn Bội Lâm giật mình, nàng lùi lại hai bước thấp giọng hỏi:

- Người nhìn gì quái dị thế?

Độc Cô Thanh Tùng không đáp luôn hai câu hỏi của nàng, trái lại, chàng hỏi ngược:

- Trong Trang trại xảy ra sự gì quan trọng đấy?

Công Tôn Bội Lâm xăm nét mặt, thốt với giọng u buồn:

- Tuần ca và Bân ca, vâng lệnh Gia Gia sang Túc Thiên và Tứ Dương triệu hồi sư huynh, nhưng rời gia trang chưa được bao nhiêu dặm đường lại bị người ám toán gây trọng thương, cố gắng gượng lắm mới trở về đây được, hiện tại còn trầm bất tỉnh, Gia Gia vừa lo ngại vừa căm giận đấy!

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên:

- Lại cũng do thủ đoạn của tên Ma Vưu Tử?

Công Tôn Bội Lâm gật đầu, đoạn tiếp qua việc khác:

- Ba hôm nữa, chắc Trang viện khó tránh được cơn đại biến. Ta tưởng rằng người nên lánh đi nơi khác là phải. Huống chi, theo chỗ ta thấy Liệt Mã Cuồng Đanh sẽ không bao giờ trở lại đâu, người có chờ đợi đến bao lâu cũng thế!

Độc Cô Thanh Tùng cười nhỏ, thấp giọng đáp:

- Tôi, hơn mười năm qua, nên vai nên vóc tại đây, dù không phải là thân thuộc của Trang chủ, song sự đối đãi khác hẳn bọn gia nô. Nếu Trang viện có biến cố nào, tôi phải đồng vai cộng khổ, chứ ai lại bỏ đi! Tiểu thư bảo thế có ý tứ gì?

Công Tôn Bội Lâm gật đầu:

- Người có lòng trung hậu biết nghĩ đến Gia Gia nên nhận xét rất đúng. Chứ ngày trước, Gia Gia đã nhận lời gởi gắm của Liệt Mã Cuồng Đanh, người có bao giờ quên được chỗ giao nghị đó, xem khinh người đâu. Nhưng...

- Nhưng làm sao, hử tiểu thư?

- Bỗng nhiên, biến cố lại hăm dọa Bạch Mã Trang, có thể diễn ra trong giây phút, Gia Gia ngại rằng ai ai cũng phải bận rộn việc mình mà không chiếu liệu đến người được chu đáo như ngày nào. Cho nên ta mới đề nghị với người tạm ẩn mặt một thời gian, khi nào sóng gió lặng yên rồi, sẽ trở về đây sống như cũ.

Công Tôn Bội Lâm thốt xong, không chờ chàng đáp, đi thẳng.

Độc Cô Thanh Tùng cảm kích vô cùng, vội nói với theo:

- Hảo ý của tiểu thư, tôi không bao giờ quên được. Chẳng những chỉ riêng hôm nay, mà suốt mười năm qua, tôi vẫn hưởng sự biệt đãi đó, thật ân đức của tiểu thư không nhỏ!

Chàng bước ra khỏi phòng đi lần đến đại sảnh.

Nơi đó, Lăng Tiêu Khách và Thương Minh Khách đang săn sóc Du Văn Tuấn và Du Văn Bân.

Độc Cô Thanh Tùng đến gần, có ý xem thương tích của hai công tử nặng nhẹ thế nào. Một lúc sau, chàng đi lần ra cổng trang.

Trọn ngày đó, chàng lê gót khắp những thôn xóm quanh vùng. Chàng lại rong thuyền khắp mặt hồ Bạch Mã, sang đến bờ đối diện, song chẳng tìm thấy gì lạ cả.

Đến lúc hoàng hôn, chàng trở về Trang.

Dù đã biết trước là trong Trang phải có những thay đổi bất ngờ, chàng vẫn kinh ngạc nhận ra rằng hơn nửa số gia nhân đã ra đi. Nhưng người còn lại vẫn đông, song dù sao đi nữa, bộ mặt của Trang vẫn không khỏi được vẻ tiêu điều ít nhiều.

Riêng chàng, chàng tự nghĩ: vì chàng, vì người, chàng không thể bỏ đi như những kẻ vô trách nhiệm kia, chàng phải ở lại cho tròn ân nghĩa.

Còn có một lý do khác, khiến chàng lưu lại, là chàng muốn thực nghiệm võ công, triệt hạ bọn Ma Vương Tử, giải tỏa sự lo âu cho Trang chủ.

Độc Cô đại thúc đã bảo phải làm mọi cách để đền đáp ân dưỡng dục cho nhị vị Trang chủ suốt mười năm dài cưu mang, chiếu cố chàng như một người thân.

Chàng không thể nào rút áo ra đi tìm an ninh khi nơi đây còn bao nhiêu người sẵn sàng tiếp đón mọi khổ lụy bất ngờ.

Càng nghĩ, chàng càng nhận thức được bốn phận của chàng phải gánh lấy một phần công việc trong tình hình hiện tại, chống lại bọn Ma Vương Tử đang hăm dọa mạng sống của Song Phi Khách.

Chàng dùng cơm chiều xong, vào phòng an nghỉ một lúc. Đến đầu canh một, chàng sửa soạn rời phòng ra đi, bỗng có tiếng Công Tôn Bội Lâm bên ngoài nói vọng vào:

- Cửa phòng, người nên khóa chặt lại, không nên mở ra dù có chuyện gì quan trọng đến đâu đấy nhé! Trừ lúc toàn Trang bị hỏa thiêu thì lại khác, dĩ nhiên là người phải chạy lửa!

Độc Cô Thanh Tùng ứng tiếng:

- Đa tạ cô nương chiếu cố! Cô nương an tâm, chắc không có gì đến nỗi đâu!

Chờ cho Công Tôn Bội Lâm đi xa rồi, Độc Cô Thanh Tùng vượt mình qua cửa sổ, khóa trái lại, lần theo bóng tối len đến đại sảnh.

Chàng thấy nhị vị Trang chủ cùng hai vị phu nhân có mặt bên trong. Người nào người nấy sắc diện trầm trọng vô cùng. Mỗi người ngồi trên một chiếc ghế, không ai nói với ai tiếng gì.

Trông vào tình trạng Trang chủ, Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy e ngại. Chàng nghĩ tất cả đang lo âu thế này, dĩ nhiên họ phòng bị biến cố xảy ra tiếp nối theo đêm vừa qua. Như vậy, chàng không thể bỏ mặc họ với bất cứ diễn tiến nào, chàng phải quanh quẩn đầu đây phòng tiếp ứng.

Chàng nhìn lên mái tòa đại sảnh, ước độ một thoáng, đoạn phi thân lên, nằm nép nơi một góc mái. Chàng dè dặt từ tiếng động, từ hơi thở, sợ Song Phi Khách phát giác ra thì hành tung bị lộ chán chường.

Trong sảnh đèn đuốc đều tắt. Quanh Trang, cảnh vật im lìm, như chìm trong tử cảnh. Mọi tiếng động đều có thể bị phát giác ngay.

Độc Cô Thanh Tùng nghĩ rằng hai Trang chủ tiên đoán thế nào bọn Lam Lân Chủ Thủ, Hắc Thiết Tử Bài, và Bạch Cốt Phan cũng đến đêm nay để khuấy động tinh thần toàn Trang, nên chuẩn bị đợi chúng tại đại sảnh.

Chàng luôn luôn đảo mắt chung quanh, quan sát động tĩnh.

Canh một qua, canh hai đến. Trống vọng đầu cổng chánh đã điểm hai tiếng.

Rồi canh hai qua. Ba tiếng trống giao canh vừa dứt, đột nhiên nhiều tiếng cười lạnh phát nhẹ vẳng đến tai chàng. Độc Cô Thanh Tùng tự thốt:

- À! Chúng đến!

Chàng vận dụng sẵn sàng Cửu Âm Thần Công chờ xuất thủ. Đôi mắt chàng lại đảo quanh bốn phía không dừng.

Mấy tiếng cười nhẹ tắt hẳn trong khung cảnh tối tăm, im lặng hoàn toàn trở lại.

Đợi một lúc lâu, không thấy gì khác lạ, Độc Cô Thanh Tùng nghi ngờ, cho rằng chàng nghe lầm tiếng xì xào qua cành lá với tiếng cười, chứ nếu chúng đã đến thì tại sao chưa xuất đầu lộ diện?

Nhưng, chàng không lầm!

Đúng lúc chàng hoang mang, có tiếng rú kinh hồn vút trong không gian. Yên tĩnh. Kế tiếp là tiếng nữ nhân quát lên liên tục.

Bên dưới đại sảnh, chủ và địch đã xuất thủ giao chiến rồi.

Lòng Độc Cô Thanh Tùng rộn lên vừa lo ngại, vừa nóng nảy. Chàng nên xuống tiếp tay, hay nằm đây chờ biến, đến lúc thật cần cấp mới ra tay?

Dĩ nhiên chàng cần giữ hành tung bí mật, tránh những lời cật vấn lời thôi khi Trang chủ biết được là chàng có võ công.

Chàng khẽ bấm hai đầu ngón tay vào đòn tay chót, uốn mình một phát, đã vọt lên mái, rồi bò nhanh đến đỉnh nóc. Chàng cử động rất nhẹ, nhẹ hơn chiếc lá rơi.

Lúc đó, bên dưới cuộc giao chiến đã bắt đầu, nên tiếng động nếu có cũng không ai kịp phát giác.

Rồi từ đỉnh nóc, chàng bò lần đến sân lộ thiên phía hậu, nhìn xuống. Đôi mắt nhìn đêm của chàng cực kỳ tinh diệu, chàng nhìn rất rõ, không sót một vật nào bên trong đại sảnh.

Trang chủ, mỗi cặp vợ chồng đầu lưng vào nhau, mặt hướng ra ngoài, liên tục múa chưởng.

Tiếng gió quyện ào ào, chừng như sắp cuốn bay cả đồ vật trang trí.

Ba tên vận y phụ màu lam, màu đen, màu trắng bên ngoài công vào, bốn Trang chủ phụ phụ bên trong đánh ra.

Càng đánh, địch càng hăng. Càng đánh, Trang chủ bốn người càng xút, mồ hôi xuất ra đầm cả y phục.

Dần dần, địch công, chủ thủ, mà thủ rất chặt vật, khó khăn. Họ bị dồn ép rõ ràng, không còn đỡ chiêu thế gì được nữa.

Độc Cô Thanh Tùng nhớ đến mảnh giấy lưu bút của Liệt Mã Cuồng Sanh, chàng căm hận bọn Lam Hắc Bạch ma đầu này. Chúng đã làm điều đứng song thân chàng xưa kia, rồi giờ chúng xuất hiện toan làm điều đứng những người ân của chàng.

Chàng bật cười nhẹ, toan buông mình xuống, thi triển Cửu Âm Thần Công của Đông Hải Kỳ Tẩu giải nạn cho Trang chủ, hạ ba tên kia cho hả giận.

Đong, đột nhiên lúc đó, một thiếu nữ từ bên ngoài chạy vào hét to:

- Ma Vương Tử, Bạch Mã Trang có thù hận gì với bọn người, vô cớ đến đây sanh sự? Cô nương các người sẽ không dung đâu!

Lăng Tiêu Khách trông thấy, cả kinh la lên:

- Lâm nhĩ! Tránh ra mau! Chốn này không phải là nơi con có mặt.

Độc Cô Thanh Tùng cũng hoảng kinh. Công Tôn Bội Lâm đâu phải là đối thủ của chúng? Không khéo nàng sẽ bị nguy mất.

Làm thế nào?

Tiếng hét của Lăng Tiêu Khách đã muộn rồi.

Người áo lam cười lớn, thân pháp của y trên hắc Lăng Tiêu Khách, dĩ nhiên là y xem Bội Lâm ra gì?

Y liền nhoài người tới, nhanh không thể tưởng.

Về phần vợ chồng Lăng Tiêu Khách, sự xuất hiện của Bội Lâm gây kinh hãi cho cả hai, do đó tâm thần họ có phần nào phân tán, thế thủ đã yếu, càng yếu thêm, để nhiều sơ hở.

Thừa dịp đó, người áo đen và người áo trắng không để chậm một giây, đồng cười lên một tiếng, rồi đồng một loạt nhoài tới.

Cái chết trong đường tơ kẽ tóc, lại cầm chắc về phần Trang chủ dù có võ công huyền diệu đến đâu, trong tình trạng lửa cháy mảy này cũng không thể xoay chiều cục diện, chuyển biến thế cờ nổi.

Nhưng...

Đã có Độc Cô Thanh Tùng.

Từ nơi cây xuyên ngang cửa mái sân lộ thiên, một bóng người lao vút xuống cục trường lẹ hơn ánh chớp của tinh tú.

Bóng đó vừa tới nơi, trước hết quật ngang bóng lam đang dồn Công Tôn Bội Lâm vào thế cùng. Bóng lam hự lên một tiếng. Tiếng hự chưa dứt, tiếp nối theo hai tiếng hự khác. Bóng đó hạ xong người áo lam, quật trở sang người áo đen và người áo trắng, nhanh không thể tưởng.

Ba xác người chưa ngã xuống đất thì bóng bí mật đã xẹt trở lên xuyên mái sân lộ đỉnh.

Ngần ấy diễn tiến chỉ cần một thời gian nháy mắt.

Hai Trang chủ, hai phu nhân, và Công Tôn Bội Lâm tưởng chừng như thượng đế vừa ban xuống một nhiệm mầu. Họ ngỡ ngẩn trước một sự thực mà họ vẫn ngỡ mãi là ảo ảnh.

Khung cảnh im lặng như cũ. Khắp Trang viện chìm trong tịch mịch.

Ba xác chết nằm sóng sượt trên ba vũng máu, mùi tanh bốc lên lợm giọng.

Gia đình Trang chủ năm người còn thở hổn hển. Họ chưa hoàn hồn. Lâu lắm Lăng Tiêu Khách buột miệng thở dài:

- Nếu không có vị cao nhân kỳ bí xuất hiện kịp thời, thì chúng ta còn gì? Thỉnh danh chúng ta còn gì? Song Phi Khách sẽ bị xóa tên trên giang hồ bằng một vết máu!

Công Tôn Bội Lâm tiếp nối:

- Vị cao nhân đó, đã giải nạn cho chúng ta, cơ sao lại lẩn đi không xuất hiện?

Lăng Tiêu Khách lại thở dài:

- Người đó công lực cao thâm huyền diệu, y phải có cuộc sống siêu thoát, thì còn chường mặt làm gì nữa? Hừ! Chỉ trong nháy mắt, hạ sát cùng một loạt cả ba tên ma đầu lợi hại, rất tiếc là ta không được hân hạnh tiếp xúc.

Lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng còn bám sát trên cây xuyên. Chàng nghe rõ hết. Chàng than thầm:

- Trang chủ! Trang chủ! Trang chủ chưa biết được cao nhân đó đâu? Trang chủ gọi nó là cao nhân? Trang chủ trông vọng nó? Trang chủ ơi! Nó là tên ăn hột cơm mặc manh áo của Trang chủ suốt mười năm dài, chẳng những đêm nay thôi, nó sẽ còn xuất hiện bí mật như thế này bên cạnh Trang chủ cho đến khi nào sóng lặng gió êm!

Trong thâm tâm, Độc Cô Thanh Tùng được an ủi phần nào, vì ân áo cơm thời gian qua đã có dịp đáp đền trong muôn một.

Dù người trong cuộc không hiểu, trời đất đã hiểu, như vậy rất đủ lắm rồi.

Chàng nhìn ba xác chết nằm phơi trên nền sảnh.

Ba người hôm nay, bao nhiêu ngày mai, ngày kia, và còn bao nhiêu nữa, đến bao giờ nữa?

Bên dưới, Trang chủ đã cho lên đèn sáng tỏ.

Ba xác chết trong ba màu áo, đều có vuông khăn bịt mặt. Người áo lam còn cầm Lam lân Chủy Thủy, người áo trắng có lá Bạch Cốt Phan, còn người áo đen cầm chiếc Hắc Thiết Tử Bài.

Công Tôn Bội Lâm hạ thấp giọng:

- Chúng? Ba tên ma đầu!

Lăng Tiêu Khách bước tới, đưa tay gỡ vuông khăn mặt của người áo lam...

Lão kinh ngạc kêu a lên một tiếng. Lão không thể ngờ!

Xác chết là một thanh niên không quá hai mươi tuổi. Một thanh niên tuấn tú khôi ngô, gương mặt thông minh đỉnh ngộ.

Thương Minh Khách đến bên hai xác chết kia, lật ngược hai vuông khăn bịt mặt.

Vẫn như xác trước, hai xác chết là một đôi thanh niên đồng lứa tuổi dưới hai mươi, cũng tuấn tú khôi ngô, thông minh đỉnh ngộ.

Một phát giác khuấy động tâm tư Song Phi Khách còn hơn biến cố vừa qua. Họ không ngờ!

Bọn ma đầu có bao nhiêu nhân số? Chúng chỉ có ngần ấy tuổi sao?

Do sự phát giác này, Song Phi Khách hiểu ngay chúng là những thuộc hạ, còn những tay đầu đàn thì bí ẩn hành tung không thể tìm hiểu nổi.

Thuộc hạ mà lại có bản lĩnh áp đảo cả Song Phi Khách có cả hai vị phu nhân trợ giúp?

Hẳn nhiên, chủ nhân phải là hạng thượng đẳng võ lâm, tài nghệ siêu huyền nhập diệu.

Thảo nào mà Tuyệt Chưởng Đồ Long Mai lão hiệp không táng mạng vì chúng?

Lăng Tiêu Khách lại nghĩ:

- Những thảm án năm xưa từ Ngọn Môn Quan đến Thiên Đơn, hẳn không phải do bọn này gây nên, bởi lúc ấy chúng bất quá chỉ độ chín mươi tuổi là cùng.

Nếu không phải chúng, thì phải có kẻ khác cao siêu hơn, trong bọn chúng thực hành thủ đoạn.

Những nhân vật đứng đầu bọn Lam Lan Chủ Thủy, Hắc Thiết Tử Bài, và Bạch Cốt Phan tất phải thuộc hàng tiền bối, võ công không thể lường được.

Đông Phi Khách lật sắp ba thi thể xuống, cốt tìm một dấu vết gì khác lạ, có thể hướng dẫn sự suy diễn của họ sát với thực tế hơn.

Họ phát giác ra Lam Y Nhân bị chưởng kích tử, bên ngoài thì toàn vẹn thi thể, nhưng bên trong thì ngũ tạng lục phủ nát như. Còn Hắc Bạch Y Nhân thì bị chỉ lực xuyên ngực và bụng.

Thương Minh Khách lắc đầu:

- Võ công đến mức độ này thì không lường vào đâu được nữa! Vừa độc mà vừa đến nhanh khiếp!

Độc Cô Thanh Tùng nằm yên trên xuyên nhà, nói thầm:

- Nhị Trang chủ cho rằng tiểu diệt xuất thủ tàn độc kể ra cũng đúng đấy! Đông đối với hành động tàn độc của bọn chúng, thì có thấm vào đâu? Nếu để chúng sống sót, thì chúng còn gây tai hại cho giang hồ đến bao giờ mới dứt?

Lăng Tiêu Khách bỗng gọi:

- Lão đệ! Xem kỹ trên mình chúng còn gì khác lạ chẳng?

Thương Minh Khách quan sát xong, đáp:

- Có một dấu đỏ như máu, hình đầu lâu bằng móng tay!

Lăng Tiêu Khách hỏi:

- Lão đệ có biết nhân vật lưu ký hiệu như thế chẳng?

- Không hề nghe nói đến việc đó!

Độc Cô Thanh Tùng thấy đã đến lúc trở về phòng, sợ ở lâu bị phát giác ra thì nguy mất.

Nhưng, đột nhiên lúc đó, bên ngoài có tiếng hú vọng vút cao rừng rợn. Tiếng hú như tiếng quỷ gọi hồn oan.

Lăng Tiêu Khách trầm nét mặt, cử tay phát một chưởng đánh tắt mấy ngọc bạch lạp. Toà đại sảnh lại chìm trong đêm tối.

Lăng Tiêu Khách đề cao cảnh giác Nhị Trang chủ và hai vị phụ nhân:

- Bọn Ma Vương Tử này quỷ quyết gian ngoa vô tưởng, không thể xem thường được đâu. Dù đợt đầu, chúng đã bị hạ sát cả, nhưng đến đợt hai này, có thể là những tay cao cường hơn, mình nên lượng sức mình tùy cơ ứng biến, nếu cứ mỗi người đều hành động theo khí quyết thì hỏng cả đại cuộc đấy. Vậy, mình nên tạm nhượng chúng một phen.

Tất cả đều chạy về góc Bắc tòa đại sảnh, phi thân lên trần nhà ẩn nấp, xem động tĩnh.

Vừa lúc đó, tiếng hú lại vang lên, gần hơn, chừng như cách tòa đại sảnh không bao xa.

Tiếp theo tiếng hú, có giọng nói oang oang như nơi đây là lãnh địa riêng của chúng:

- Bạch Mã Trang Song Phi Khách nghe đây! Hiện nay giang hồ đã có chủ bốn phương đều theo về, chỉ còn hai người danh tự tôn tự đại xưng Kỳ như thế thì vô lý lắm! Biết điều hãy hủy diệt Bạch Mã Trang, tìm nơi hoang vắng ẩn cư vĩnh viễn, không được tái nhập giang hồ. Như vậy may ra còn có thể bảo toàn kiếp sống thừa. Nếu không, Trang sẽ bị hủy, người sẽ bị diệt đấy!

Giọng nói gần mạnh:

- Và chỉ đêm nay thôi, máu sẽ chảy cuốn trôi cả tòa Trang viện của các người.

Tiếng cuối cùng buông dứt, ba tiếng soạt vang lên tiếp theo, hiện ra ba bóng lam, đen, trắng, cao ốm, mặt bao kín bằng vuông lụa đen.

Ba bóng đó tiến vào đại sảnh.

Chúng chạm mắt vào ba thi thể còn phơi bày trên nền, giật mình dừng chân lại. Trong thoáng mắt chúng đã hiểu những gì xảy ra.

Chúng bật cười ghê rợn, đoạn cúi xuống, trắng công trắng, lam bế lam, đen mang đen, vác xác đồng bọn lui ra.

Một bóng thốt:

- Cửu Long Đàn, Bạch Cốt Đàn, nhị vị đại huynh nghe tôi nói đây, sư đệ của tôi trúng phải Cửu Âm Thần Công của Đông Hải Kỳ Tẩu đấy!

Bóng trắng và bóng đen cùng ả lên một tiếng.

Dù trong đêm tối, Độc Cô Thanh Tùng cũng thấy rõ cả ba cùng rùng mình kinh hãi, song chỉ một thoáng thôi.

Một bóng đáp:

- Đã thế, thì hai sư đệ kia chắc là trúng Hàn Man Chỉ rồi chứ gì nữa?

Bóng thứ ba tiếp nối:

- Đông Hải Kỳ Tẩu đã chết hơi mười năm rồi trên Thiên Sơn, làm gì xuất hiện đêm nay tại Bạch Mã Trang ngăn trở hành động của chúng ta được? Chỉ có Liệt Mã Cuồng Đanh thôi, vì lão ấy năm xưa đã chiếm hai chiếc Y Khâm Huyết Thư, luyện thành tuyệt kỹ, công nhiên sát hại bọn ta.

Có tiếng hỏi:

- Trước tình thế này, chúng ta phải làm sao?

- Tạm thời bỏ qua việc Song Phi Khách, về ngay căn cứ báo cáo với ân sư, chờ định đoạt sẽ thi hành.

Độc Cô Thanh Tùng nghe chúng kháo chuyện với nhau, biết ngay là chúng thuộc ba Đàn riêng biệt: Bạch Cốt Đàn, Hắc Thiết Đàn, và Cửu Long Đàn. Chúng không hề biết mặt biết tên nhau trước khi lãnh lĩnh của Đàn chủ phân phó. Chúng hành động chung nhau mà chỉ gọi nhau bằng biệt danh của mỗi Đàn, và nhìn vào sắc áo để nhận nhau.

Vậy ra, chúng không ở chung?

Nhưng chàng có cần gì suy nghĩ dông dài?

Đợi chúng lui ra khỏi tòa đại sảnh, chàng liền băng mình theo sát.

Thoạt tiên, chàng định hạ sát tất cả ba mạng như lần trước, song nghĩ lại, cần phải chờ một tên sống sót, cho nó chạy đi, chàng sẽ theo dấu tìm đến tận sào huyệt.

Cả ba đã vượt qua cổng ngoài của Bạch Mã Trang. Cả ba liền rẽ nhau, mỗi tên chạy về một ngả. Chính chỗ đó, Độc Cô Thanh Tùng không nghĩ đến.

Ợ chậm trễ sẽ không thể thực hành ý định, Độc Cô Thanh Tùng thi triển ngay thuật khinh công Kinh Diện Phi Hồng, thân pháp trở thành cơn lốc cuốn nhanh đuổi theo, tà áo phất trong gió bật tiếng soạt soạt.

Bóng đen đang cồng vác đồng bọn chạy đi, nghe tiếng động phía sau, kinh ngạc vô cùng. Hắn toan quay đầu nhìn lại thì nhanh như chớp một bóng người từ không trung rơi xuống, chắn trước mặt.

Kinh Điện Phi Hồng là thuật khinh công của hàng thượng đẳng võ lâm, thân pháp nhích động, tà áo phát gió là đến nơi liền, như làn điện xẹt, nên dù phát ra tiếng động mà đối phương vẫn không trở tay kịp.

Bóng đen cũng không phải tay vừa. Đang chạy nhanh như thế, hắn dừng lại dễ dàng, hơn nữa hắn lùi lại hơn trượng.

Hắn quát khê:

- Tiểu tử muốn chết chứ?

Có lẽ bóng đen đã đoán người qua võ công vừa thi triển, hắn quát thế, giọng của hắn có phần gượng gạo, hắn lùi lại, lùi lại mãi.

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng bước tới chàng gần từng tiếng:

- Người anh em trong Cửu Long Đàn ơi, tôi nào có muốn chết bao giờ?

- Vậy mi muốn gì?

- Tôi muốn người anh em nói sự thật cho tôi nghe, có như vậy người anh em mới thoát chết.

Chàng thốt hòa hường, nhưng âm thanh có cái uy lực mãnh liệt, thừa bức bách đối phương phải làm theo ý muốn của chàng.

Bóng đen nhìn chàng từ đầu xuống chân, thấy chàng vóc nhỏ, tuổi nhỏ, vận áo bố, không có gì xuất sắc. Hắn cho rằng vị tất chàng có thể làm gì hắn nổi?

Hắn khinh thường, lấy lại bình tĩnh, bật cười hắc hắc. Đột nhiên, hắn lấy trong người ra chiếc Hắc Thiết Tử Bài đưa lên ngang mặt Độc Cô Thanh Tùng, cao ngạo thốt:

- Tiểu tử! Đáng lý ta cần phải hóa kiếp mi ngay để sửa trị tội buông lời xấc xược trước mặt ta, song đêm nay ta có việc khẩn cấp, không thể vì mi mà phí mất thì giờ. Ta tạm tha cho mi sống thêm mấy hôm nữa đây! Hãy tránh cho ta đi!

Hắn chiếu chiếc Hắc Thiết Tử Bài tới gần hơn:

- Mi biết vật gì đây không?

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh:

- Hắc Thiết Tử Bài phải không?

Bóng đen thoáng giật mình, song hấn không mất bình tĩnh:

- Đã biết là vật gì rồi, sao không tránh cho ta đi?

Độc Cô Thanh Tùng không đáp. Chàng nhích đôi chân một chút, bóng đen chỉ kịp kêu rú lên một tiếng, chiếc Hắc Thiết Tử Bài đã nằm gọn trong tay chàng rồi.

Thi triển Kinh Diện Phi Hồng bộ pháp đoạt chiếc Hắc Thiết Tử Bài, huyền ảo như bóng ma, Độc Cô Thanh Tùng quăng xuống đất, trầm giọng thốt:

- Người anh em trong Cửu Long Đàn nên biết điều một chút...

Bóng đen đã hoảng sợ mất thần trước thân pháp kỳ diệu của chàng. Hấn lùi lại ba bước xa, hấp tấp hỏi:

- Mi muốn gì mà hỏi ta như thế?

- Ân sư của người anh em là nhân vật nào? Cửu Long Đàn là bang phái gì trong võ lâm? Tổng đàn đặt tại đâu? Nên khai thật cho ta biết đi, bằng không thì hãy nhìn xác chết trên lưng người làm gương.

Bóng đen chưa hết sợ lặng người không đáp.

Một thoáng sau, hấn đặt xác chết của đồng bọn xuống đất, nhưng vẫn bất động.

Có lẽ hấn toan cởi gánh nặng cho được nhẹ nhàng để chạy đi chăng?

Độc Cô Thanh Tùng dần từng tiếng:

- Người không đáp à? Hừ! Đừng toan chạy, không thoát khỏi tay ta đâu?

Hấn vẫn không đáp. Hấn đưa tay lật ngược chiếc khăn bao mặt đồ nửa phần, bày bộ mặt cực kỳ hung ác, trông hấn vào độ trung niên thôi.

Độc Cô Thanh Tùng kinh dị, không rõ hấn làm thế có dụng ý gì?

Đột nhiên, hấn hét lên một tiếng. Hấn buông mạnh tay xuống, rồi quật trở lên, một luồng âm phong cuốn vút đến trùm phủ Độc Cô Thanh Tùng.

Lối xuất chưởng đó cực kỳ âm độc, nhanh vô tưởng.

Nhưng hấn đã gặp Độc Cô Thanh Tùng.

Mười năm luyện tập võ công, chàng có thể phát kinh đạo tùy theo ý hơn là cử động. Vừa thấy bóng đen vung tay, chàng khẽ đưa cánh tay hữu lên, Cửu Âm Thần Công đã vút ra liền.

Phát âm phong công địch, âm phong chưa tới địch mà địch đã phản ứng nhanh hơn, bóng đen biết không thể thủ thắng nổi, hấn toan rút tay về, nhưng chậm mất rồi.

Bùng!

Hấn kêu rú lên, mồm học máu, toàn thân run lên như cây sậy, lấp bắp thốt:

- Mi là...Liệt...Mã...

Hấn ngã xuống tắt thở.

Theo đuổi bóng đen đến đây, không thu lượm chi tiết nào, đành phải giết chết đối phương, Độc Cô Thanh Tùng mất hứng, trở về Trang viện.

Vào phòng, chàng nghĩ ngợi mãi không sao ngủ được.

Giây lâu, chàng như đã nghĩ ra được điều gì, mặt thoáng lộ vẻ vui, lấy giấy bút thảo mấy hàng, đoạn ra phòng, trong thoáng mắt mất dạng.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -